

JAN URBAN

ZLODĚJ
OSUDŮ

VĚČNÉ MLHY I

COO
BOO

Zloděj osudů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Urban
Zloděj osudů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VĚČNÉ MLHY I

JAN URBAN

ZLODĚJ OSUDŮ

VĚČNÉ MLHY I

COO
BOO

*Pro všechny milovníky a milovnice rozsáhlých příběhů,
do kterých autor vepsal celou svou duši.*

Prolog

*Hrál si mocipán s panenkou
až do časného rána.
Po čase přišla s obtěžkem
celičká uplakaná.*

*Maličká, ustaň, zadrž slzy,
ženou svou tě učiním, brzy!
Na hradě, kde můj trůn stojí,
do roka a do dne budem svoji.*

HEMWART TROY: ZPĚVY A POPĚVKY

*městský stát Černý Písek,
měsíc devátého cyklu, rok Přemostění
letopočet 1194 po Vylodění
75. rok bez krále*

Přístav pomalu usínajícího města se topil v opalizující mlze. Člun rybářského opozdilce s krátkým drknutím přirazil k dřevěnému molu. Starý muž tiše zaklel, a zatímco malé

plavidlo uvažoval, rozhlížel se kolem sebe. Nebyl si jistý, v jaké části přístavu zakotvil. Rozlehlý mlžný oblak, který se líně rozvaloval pravděpodobně po celé Zátocě škeblí, a pozdní noční hodina mu jakoukoli orientaci v prostoru nijak nezlehčovaly. Ačkoli se o sobě nebál prohlásit, že zná v Černém Písku každé molo, neboť přístav byl pro každého rybáře druhým domovem, teď na pár chvil ztratil jistotu. Ráno co ráno vyrážel za rozbřesku na moře a večer za soumraku se, když měl štěstí, vracel s plným člunem ryb. Ještě se nestalo, aby loďku nechal u jiného mola, než u kterého jej s až puntičkářskou přesností obvykle uvazoval. Až dnes.

Bohové mají podivný smysl pro humor. A ke všemu ta zatracená mlha. Kde se tu tak rychle vzala? I ty ryby to cítěj a radši pláchly dál do moře...

Líně uchopil síť s chabým úlovkem a odložil ji na molo.

„A to všechno jen pro pár milonů,“ procedil suše pod vousy rybář a odfrkl si. Vylezl z rozhoupaného člunu a chvíli se rozkoukával. Sledoval mdlá, matná světla přístavních luceren. Nějaký čas tam jen stál a poslouchal ruch linoucí se z hostinců, které neznaly noční klid. Dokonce mu připadalo, že v jednu chvíli zahlédl i silně rozostřenou siluetu rychle se pohybujícího člověka. Trvalo mu to, ale nakonec poznal, kde přesně je. Roztáhl popraskané, solí vysušené rty do úsměvu. „Aha, támhleto bude U Zlomenýho stěžně...“

Omotal si síť s rybami kolem zápěstí a vyrazil po stlučených vrzajících prknech do Přístavní ulice, kterou s každým dalším krokem bezpečně poznával. Za pochodu obrátil pohled k nebi. Patron přes hustý mlžný opar vypadal jako zkalená a rozlitá malířova paleta s jedinou barvou – světle šedou. Kdyby mlha město neobjímala tak vroucně, možná by nemusel tak dlouho bloudit. Byl neochvějně přesvědčen, že i když své ženě názorně ukáže pravý důvod svého zpoždění, vina beztak i přes všechno vysvětlování

padne na něj. Při té představě zkrivil výraz, zachrchlal, zahýbal dolní čelistí a odplivl si.

„Stejně si votevře hubu, i kdyb...“

Z boku do starce ramenem vrazil rychle kráčející člověk. Rybář vydal otupělý sten, zavrával, ztratil rovnováhu, padl na kolena a uvolnil stisk na síti s rybami. Ta zprudka dopadla na kamenný břeh a sklouzla s tlumeným začvachtáním do zálivu. Stařec sprostě zaklel a vzhlédl do míst, kam postava mířila.

„Tolvunarova muka na tebe, parchante!“ křikl za ní se zařatou pěstí. *Kdo to, sakra, byl? Vynořil se z mlhy, jako kdyby ho právě vyplivla!*

I kdyby starý rybář toužil po odplatě, zřejmě by se jí nedočkal, neboť si postavu nestačil lépe prohlédnout. Všiml si jen, že měla dlouhý tmavý plášť a kápi. Takto se obléká každý druhý obyvatel Klášterní čtvrti, což mu pěkně hnulo žlučí. Nic víc zapamatovatelného z postavy mu v hlavě neutkvělo, snad jen její robustnost, vždyť jinak by rybář zvyklý na kdejaké houpání na zemi přece neskončil! Alespoň takový závěr mu podsunula jeho ješitnost. Snažil se neurvale se chovající postavu ještě zahlédnout, ale tu už, za nerušeného doprovodu lehkých kroků, znovu pohltila mlha.

„Už tu chybí jen sníh!“ Vyzábělý stařec rozhněvaně prskl a pustil se, paradoxně, do lovu již ulovených ryb, svých vlastních, sklouznuvších mu i se sítí do moře.

Zakuklenec na nikoho nebral ohledy. I kdyby mu nevyzpytatelná mlha přivedla do cesty celou armádu zbloudilých chodců, všechny by je srazil nebo přes ně nějak přešel. Měl teď jen velmi omezený čas, kdy mohl splnit to, proč do města zavítal, a rozhodně se nemohl zdržovat s jakýmkoli překážkami, a už vůbec ne omluvami.

Černopíseckých měšťanů z ulic ubylo. Teď v noci, když se kromě podvratných živlů ulicemi převalovala i neznámá,

takřka hmatatelná mlha, která spíš než nezvyklý přírodní úkaz mnohým připomínala živou entitu, neměl nikdo chuť být venku. Kdo mohl, zalezl zpátky domů, do nejbližšího hostince či dvorku. Stejně jako zpozdíly starý rybář nikdo ve městě netušil, odkud se na konci léta takový jev vzal. Přes den bylo teplo a nic nenasvědčovalo tomu, že by teplota měla spadnout o tolik stupňů dolů. Město sevřel chlad.

Jen jeden člověk *věděl*, že mlha přijde. Jeho rychlý krok se i přes počínající únavu změnil v poklus. Postava v kápi krátce pohlédla na rozmazanou šmouhu na obloze, na okamžik zaváhala, znovu se zorientovala a zamířila po dlážděné cestě do kopce směrem k bráně do Kupecké čtvrti, kde se nacházel i sídelní hrad vládnoucího rodu Mungů.

Průčelí většiny domů v Klášterní čtvrti nebyla zarovnaná v řadě a vytvářela tak spolu s křivolakými uličkami, početnými podchody, průchody a průchozími či slepými dvorky tajemnem prodchnutá zákoutí. V tom se chudší čtvrti Černého Písku nijak nelišily od jiných kraegarských měst. Vyznat se ve spleťtém labyrintu trvalo měsíce, ne-li roky, i starousedlíkům a osoba skrytá za rouškou tmy pod kápi na to měla už jen pár minut. Přestože ve městě osobně byla jen několikrát, cestu k cíli znala. Ve chvíli, kdy prošla pod zastřešenou pavlačí svatyně bohyně moří Shannyn, všimla si, že se mlha před ní zlehka rozestupuje, snad jako kdyby jí sama umetávala cestu.

Vtom se postava zprudka zastavila. Nalevo od ní tekla ve vyhloubené strouze potok končící v městských stokách, jejichž tunel se nacházel zhruba metr pod jejíma nohama. Na druhé straně, přímo před ní, vedl most k bráně do Kupecké čtvrti. Po pravici visely dvě lucerny – jedna z nich ozařovala hostinec Zlámaná grešle a ve světle druhé šly po obou stranách brány poznat dvě nezřetelné siluety příslušníků městské stráže, kterým se příhodně říkalo Bďící.

Postava rozrušeně přivřela oči a udělala několik kroků zpět do postranní uličky vedle hostince, kde jí dočasnou skrýš poskytl i stín opěrného oblouku. V uličce to silně páchlo močí. Skrytému poutníkovi docházel čas. *Zatraceně! Brána měla být otevřená. A rozhodně bez hlídky.*

Dva kroky od něj prošel kdosi po ulici. Nevšiml si, o koho šlo, ale byl si jistý, že sám zůstal neviděn. Časová tíseň kolem něj pomalu stahovala zlověstnou smyčku. *Zpropadeně, zbývá jediná možnost. Bohové, tolik jsem se jí chtěl vyhnout...*

Dům měl štít s plaménkovým ornamentem, takže se mohl řadit mezi ty honosnější v Klášterní čtvrti, i když uvnitř nesídlil nikdo příliš významný. Už proto, že nikdo takový by nechtěl bydlet blízko hradeb i v noci rušné Přístavní čtvrti, z níž sem vítr vanoucí od moře pravidelně přinášel ostrý pach ryby. O jiných zápaších ani nemluvě. Šlo o dům přímo sousedící se svatyní Shannyn a nesídlil v něm nikdo jiný než představený jejího kultu a zároveň velekněz. Přestože byl Černý Písek městský stát a na Kraegarů politicky i právně nezávislý, ohledně uctívání božstev neexistovaly žádné politické hranice, neboť byl panteon kraegarských bohů, až na oblastní výjimky, hojně rozšířený i do okolních zemí – Auralonu, Namydie a částečně i do Xoroje.

Snad poprvé po svém příchodu do města vytáhla postava zpod pláště jednu ruku a uvolnila tím tak přidržovaný cíp, který předtím zakrýval její tělo. Uvolněný svrchník nyní částečně poodhalil, že poutník z mlh tiskne k hrudi cosi malého, zabaleného v hebké látce. S krátkým zaváháním uchopil klepadlo ve tvaru lví hlavy zakousnuté do pŕlměsíce.

Je to risk, ale momentálně nejschůdnější možnost. A navíc to není navěky. Doufám.

Ještě jednou se nedůvěřivě rozhlédl.

Šestkrát za sebou silně zaklepal.

Pak musel jednat rychle. Vzal předmět, který tak křečovitě držel celou dobu na hrudi, a se vši opatrností jej položil před domovní práh. Na nic nečekal a kvapně se ukryl do nejbližšího stinného zákoutí naproti přes ulici, odkud měl na dům se lvím klepadlem jakýs takýs výhled. A čekal.

Zanedlouho panty krátce skříply a ve dveřích se objevil mladý muž v modrém rouchu sahajícím až téměř k podlaze. Jelikož bohyně moří a oceánu nevyžadovala žádné noční rituály, skrytá postava poznala, že jde o jakousi noční košili Shannynina kultu. Muž byl bos, a hned jak otevřel dveře, pocítil vlezlý, řezavý chlad mlhy. Na okamžik se stáhl. Už proto, že před dveřmi nikdo nestál. Až když sklopil hlavu, aby mu přes rozvázané šněrovací roucho tolik netáhlo na hrud', všiml si *hýbajícího se* předmětu před prahem.

Akolyta sloužící noční hlídku vypouklil překvapeně oči, přidřepi si, vzal prošivanou brokátovou látku a poodhalil, co skrývala, i když už dopředu tušil, co pod ní nalezne.

Dítě.

Bylo zabalené do hedvábných plen a sotva pár týdnů staré. Alespoň na tolik ho na první pohled mladý služebník bohyně odhadl. Novorozeně na něj nevinně civělo svýma lesklýma očima, nedávajíc najevo žádnou emoci, a instinktivně pohybovalo končetinami. Navzdory tmě a zimě bylo naprosto klidné. Akolytovi nešel nezvyklý klid dítěte na mysl. Při té zimě kolem by čekal docela jiné chování. Opožděně se rozhlédl po ulici, ale na víc než deset metrů kolem mu to mlha nedovolila.

„Co ty seš zač? Odkud jsi sem přišlo?“

Opatrně dítě zvedl ze země a pečlivěji ho zavinul do příkrývky. „Tohle je pěkně drahá látka, prťousku. Ty nebudeš jako ty ostatní,“ zapřemýšlel akolyta nahlas. „Tohle nedává smysl, proč by se tě bohatí rodiče zbavovali? Že ty jsi nechtěné, hm?“

S těmito slovy vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Mnich v samomluvě nadále pokračoval, ale to už ho postava, která dítě před jeho práh přinesla, neslyšela. Spokojeně si oddechla a pomalu vystoupila ze stínu. *Úkol splněn. A teď už jen doufat, že se znovu setkají v lepší době.*

Náhle za sebou tajemný poutník uslyšel podivný zvuk, jako kdyby někdo upouštěl páru, a spěšně obrátil zrak za sebe. Z druhého konce úzké zapáchající uličky k němu mířil nepřírozený a takřka neprůhledný mlžný chumel vyplňující celý prostor od střeš až po zemi bílou temnotou. Jako by mlha domy nenasytně absorbovala se vším, co jí přišlo do cesty. Muž se pousmál, když ho mlha obstoupila. S očekáváním vzhlédl k nebi, kde se ještě před chvílí rozostřený Patron úpěnlivě snažil přesvědčit černopísecké obyvatelstvo o své existenci. Místo něj však na nebi zavládla vpravdě zvláštní, Prázdnotou poznamenaná tma.

Mlha muže v plášti láskyplně objala jako nedočkavá milenka a pohltila jej.

Akolyta chovaje dítě procházel podloubím podél rozsáhlého arkádového, asi čtyřicet kroků širokého a šedesát dlouhého dvoru, jenž byl součástí svatyně a který vyplňovala přímořskou flórou prorostlá zahrada s několika málo vyššími stromky, mezi nimiž vládly tis, cypřiš a fikovník. Součástí zahrady bylo i meditační místo v jejím středu, hned vedle slaného jezírka, kterým protékal tichý potůček. Meditační místo akolyta dobře znal – kněží ho využívali během každodenních rituálů. Uhlazený písečný plácek zastíněný vysokými cypřiši navštívil naposledy před pár hodinami, když spolu s ostatními bratry a sestrami prováděli poslední denní rituál k uctění Shannyn. Děkovali bohyni oceánu za všechny dary moře, kterými za uplynulé dny poctila místní rybáře, a za to, že zařídila, aby se v okolí města a v zátocce nepotopila jediná loď.

Cestou od bočního vchodu do svatyně ještě chvíli promlouval k nemluvněti, než mu to samotnému přišlo dětinsky hloupé a nechal toho. U posledního pilíře arkád zahrnul vlevo do obytných prostor, kde se nacházel kromě veřejné svatyně i klášter, v němž spali ostatní obyvatelé komplexu. Právě zde byl i přechodný sirotčinec, z něhož si kněží vychovávali v duchu kultu bohyně Shannyn budoucí akolyty a kněží, pokud se k tomu sami ve věku osmi let rozhodnou. Často se ovšem také stávalo, že se v sirotčinci v jeden čas nakupilo příliš mnoho odložených dětí a velekněz je, ač mnohdy nerad, přerozděloval do kultů ostatních bohů gambalského panteonu. Tento systém zacházení s dětmi vyvolával v některých měšťanech nepodložené domněnky o tom, že kněží tajně prodávají děti do otroctví cizím překupníkům anebo je rituálně zabíjejí. Žádné z těchto obvinění se však doposud žádnému kultu neprokázalo.

Místnost, do níž akolyta vstoupil, byla osvětlena kromě několika svíček ve výklencích po stěnách i krbem, z něhož přes zčernalou železnou mříž šlehaly zkrocené plameny. Prostor byl zateplený, takže nehrozilo, že by náhlá změna teploty ohrozila spáče – odložená nemluvnata.

Položil dítě do nejbližší volné kolébky, přikryl ho a zkontroloval, zda je všem dostatečně teplo. Z hromady polen u stěny jedno vzal a přiložil jej do krbu, čímž vyvolal malý oblak kouře a jisker. Poté za sebou zavřel dveře a vrátil se do dormitáře u bočního vchodu, kde opět zalehl.

Dítě se ve sladké nevědomosti o své existenci neustále zvídavě otáčelo od vyhlazeného stropu ke krbu. Praskající dřevo a plameny ho hluboce fascinovaly třeba už jen tím, jaké mihotavé stíny házely po stěnách. Sem tam si pro sebe pobrukovalo nesmyslný spletenec slabik, jako by snad chtělo světu něco důležitého říct, ale nemělo jak.

„Moc nežvatlá,“ promluvil postarší ženský hlas.

„Chceš snad vyřknout prorocství, sestřičko?“ vybědl druhý, mladší ženský hlas.

„Hm, vlastně proč ne. Koneckonců proto jsme tady.“

Nad kolébkou se objevily dvě ženy. Dítě si je prohlíželo nezaujatě, ba až přehlíživě. Na okamžik se trochu zamračilo, snad aby jedna z žen, ta mladší, spíše dívka, uhnula stranou, aby opět vidělo na tančící plameny. Starší žena na svůj věk překvapivě hebkou rukou pohladila procítěným dotykem dítě po hlavě. Byla oblečená ve světlých, téměř průsvitných šatech stažených koženým pásem s blyštivou přezkou. Podložila dítěti dlaní hlavu, zhluboka se nadechla a obrátila oči v sloup, až nebylo vidět nic jiného než bělmo s naběhlými rudými žilkami.

„Já, Ethelrada, ti z moci své prorokuji, že za tebe budou hovořit činy, nikoli slova. Vykonáš věci, kterými se vyrovnáš dávným králům, ale slávy, o niž budeš stát, a bohatství se nikdy nedočkáš.“

Žena se přestala jemně třást, zamrkala, a když se znovu zadívala na dítě, měla už duhovky zpátky na svém místě.

„Trochu kruté,“ řekla suše mladší z žen a přivřela oči.

„Jako bys mě neznala, drahá sestro,“ usmála se Ethelrada a nataženou rukou jí pokynula, aby k dítěti přistoupila blíže. „Tak to naprav, přikrášli jeho osud podle sebe. Máš teď možnost.“

Kdyby dítě bylo o něco větší, ve věku, kdy už by mohlo plně chápat kouzlo ženskosti, shledalo by dívku nesmírně atraktivní. Takhle na ni jen nepokrytě zíralo, jako by nešlo o nic zajímavého. Pro něj teď mohla být klidně strom, ryba nebo třeba zeď.

„Naštěstí tu možnost mám *vždycky*,“ řekla dívka a podložila hlavičku svou hřejivou dlaní. Dítě se usmálo a zahýbalo hlavou, jako by se v ní chtělo uvelebit. To mladou dívku potěšilo. Vtáhla vzduch do plic, zaklonila hlavu a zvrátila oči v sloup. Procítěně vzdychla.

„Já, Paleola, ti z moci mně svěřené prorokuji, že ačkoli vzejdeš z nuzných poměrů, nikdy nebudeš strádat na lásce, kvůli které sice povedeš uštváný život, ale...“ Na okamžik se zarazila, jako kdyby *viděla* něco, co nechtěla. Ztěžka polkla, vyrovnala chvění ruky a rychle pokračovala. „Jednoho dne dokonce ohrožíš samotné bohy a uzavřeš dohodu s tou nejméně pravděpodobnou osobou...“

„Opravdu dojemné, Paleolo!“

Mladá žena sebou cukla a probrala se z transu. Ta starší naproti přes kolébku si jen roztrpčeně povzdechla. Napravo od krbu před nimi se totiž náhle objevila shrbená stará babice v sepraných dlouhých šatech. Temný, pobavený úsměv jí v propadlém vráscitém obličejí vytvářel groteskní pokřivenou čáru. Zpod povislých víček obě sestry pozorovaly zdánlivě unavené oči, v nichž bylo víc životní síly než ve všech dětech v místnosti.

„Dragano,“ pozdravila Ethelrada se skřípěním zubů.

„Vy dvě!“ prskla stařena zlostně a kolíbatým krokem se přesunula ke kolébce. „Hlupačky! Zase jste mi chtěly zabránit v tom jediném, co mi ze života ještě zbylo? A to si říkáte sestry! Proradné, spiklenecké mrchy jste!“ Pohlédla na dítě a zašklebila se, čímž odhalila zanedbaný chrup. Z jejího dechu začalo být nemluvně neklidné a odvrátilo od babice hlavu. „Pcha! Copak jste si myslely, že mi něco *takového* může ujít? Hloupé, opravdu hloupé ženské! Vždycky musím přidat svůj díl do skládačky, vždycky!“

„Žádný člověk o tvůj díl nestojí,“ prohlásila bez špetky napětí Paleola a pohládila dítě po tváři, aby se uklidnilo. Začalo se ošívat.

„Koho zajímá člověk?“ Dragana strčila do Paleoly, aby se mohla podívat dítěti znovu do tváře. „Tohle jsou pravidla bohů a těm se vzepřít nejde.“ Vzápětí proklála nejmladší ze sester tvrdým pohledem. „Ani je obelstít!“

„To dítě si zaslouží...“

„To dítě už má i tak dost výjimečných schopností po svých předcích a vy to víte!“ štěkla stařena rozohněně. „Tohle musím vyvážit. Samá láska, odvaha, ohrožení bohů, bah! To byste mě rozesmály! A co rovnováha, hm? Zešilelas, Paleolo? Dát mu takové možnosti... huso hloupá!“

„Přerušila jsi mě ve věštbě, Dragano,“ Paleola se před svou nejstarší sestrou ovládala jen ztěžka. „To je snad také v božských pravidlech?“

Stařena nevrle zavrčela a lhostejně mávla rukou, odstrčila od kolíčky i svou prostřední sestru a znechuceně si odplivla, když dvě z probuzených dětí začaly usedavě náříkat. „Neměly jste mi zatajovat, k čemu se chystáte. Ber to jako daň za vaši přezíravost. Třeba se po téhle lekci už konečně poučíte...“

Paleola se kousla do rtu. Ethelrada ji uchopila za ruku nad loktem a stáhla mladší sestru k sobě. Prostor kolem kolíčky teď patřil jen Draganě a ony s tím nemohly už nic udělat. Stařena si s předstíranou důležitostí upravila zničené šedé vlasy a vložila kostnatou dlaň protkanou hustou sítí vystouplých žil a žilek pod hebku hlavičku. Dítě neplakalo, ale Draganin dotek mu viditelně nebyl příjemný. Babice sebou škubla, zvrátila hlavu dozadu a roztrásla se.

„Já, Dragana, ti z moci své oznamuji, že celý tvůj život bude na ostří nože a nikdy nenalezneš klid duše. Dobrá, vykonáš velké, ale *zrůdné* věci. Budeš jako štvaná zvěř, co se nemá kam ukrýt! Tvůj vrozený vzácný dar ti milosrdně nevezmu, protože to ani nejde, ale vzpomínky na tvé předky ano! To, co tě bude kvůli tvé krvi stavět nad ostatní, se ti jednou stane osudným tvářím v tvář zplozenci Černého ohně. Chvilé, kdy bohové budou vyzváni, aby obhájili svou existenci, se nedožiješ. Teplo rodinného krbu nepocítíš a tvé jediné dítě bude stát u zrodu Herudargu...“

„To by stačilo!“ Ethelrada přísně zvedla hlas a v koutku úst jí zaškubalo.

Dragana sebou prudce trhla. „Pchá! Co mělo být vyřčeno, je vyřčeno! Jaký to krutý osud, že ano? Ach, jistě, chtěly jste slyšet, že bude žít dlouhý život, zplodí kupu dětí a změní dějiny Kraegararu. Ani Tindastól ve vínovém opojení by nevymyslel něco tak nechutně sladkého!“

Ethelrada nasucho polkla. „Jdi už. Svě sis odbyla.“

„Jdu, sestřičko, jdu,“ řekla skřehotavým hlasem Dragana, plivla Paleole pod nohy a šouravým krokem zamířila ke dveřím. „Teď už můžu.“

Špinavá stařena s ukoptěnými šaty se na své sestry ještě naposledy otočila a věnovala jim zlomyslný škleb. „Příště si dobře rozmyslíte, o čem mi řeknete a o čem ne.“

Akolyta kultu Shannyn držící noční stráž odhrnul pytlovnínou deku, neboť se v letních měsících odmítal zbytečně potit pod bavlněnou, protřel si oči, vzal do ruky svícen a zamířil do klášterního sirotčince. Dětský pláč ho vytrhl z lehkého spánku. Dělo se to každou chvíli, takže to mladý kněz bral jako rutinu. Vyšel ven a první, čeho si všiml, byla lepší viditelnost. Mlha pomalu mizela.

Dveřní panty sirotčince nezaskřípaly. Často je mazal slunečnicovým olejem, zvláště tady to přišlo vhod. Seběmenší zaúpení kovů mohlo jakékoli dítě ve vteřině proměnit na brečící monstrum, což by vedlo k probuzení ostatních. Měl dojem, že přesně taková situace nastala, když ho několika násobný pláč probudil.

Teď ale jako kdyby přišel do jiné jizby. Všechny děti mlčely a v klidu oddechovaly. Dřevo v krbu praskalo a plamenné šlahouny dál tančily svůj umírněný Veleasův tanec – tanec boha slunce a ohně.

„To jsem blázen...“ zašeptal tiše. Průvan zvenku mu sfoukl plamínek svíčky. Mladý akolyta vylil nahromaděný vosk na kamennou podlahu, vzal z naskládané hromady dříví malé poleno a přiložil do krbu. Nebude riskovat, že

se mlha vrátí. Dětem muselo být teplo. Až ráno přijdou kojné a chůvy, postarají se o ně ony. Dnes v noci musel být tou chůvou on. Potichu za sebou zavřel dveře a odešel.

Z rohu utopeného ve stínech vystoupila dívčí postava a zamířila pomalými krůčky zpátky ke kolébce s nejmladším členem sirotčince. Když se nad něj naklonila, děťátko už sladce spinkalo. Dívka se na něj hřejivě usmála, položila mu jemnou dlaní hlavu a zamyslela se. *Nevyplácí se přerušovat mě ve věštbě, drahá sestřičko. To, co jsi vyřkla, už nemůžu změnit, ale zmírnit ano.* „Já, Paleola, ti z moci mně svěřené prorokuji,“ zašeptala nejmladší sudička, „že si na vše, co mělo zůstat navždy pohřbené v mlze paměti, postupně rozpomeněš, ale až ve chvíli, kdy potkáš tu, která skrývá stejné tajemství jako ty.“

KNIHA PRVNÍ

VE STÍNU TRŮNU
RUDÝ SNÍH

Kapitola 1

Černé plachty, černé úmysly.

NAMYDSKÉ PŘÍSLOVÍ

*asi 50 líc západně od Brackenu,
měsíc dvanáctého cyklu, rok Kručinky
letopočet 1214 po Vylodění
95. rok bez krále*

Být člověkem bylo zvláštní, trpké vystrízlivění.

Vnímání světa a všech jeho krás a pravidel se rázem stalo až směšně jednodušším a v mnoha věcech vlastně i intenzivnějším zážitkem. Percepce, která představovala pohled, jakým chod dějin a řád života vnímal předtím, vyplnila hořká malichernost. Z bezvýznamného se stalo důležité a z důležitého bezvýznamné. Předtím jej svazovala docela jiná pravidla – o poznání přísnější, ale mohl je ovlivňovat a občas i řídit. Avšak ta, jež ho obklopovala nyní, se mu zdála podstatně titěrnější. Jako člověk na ně neměl prakticky žádný vliv, pokud nepatřil mezi tu sortu lidí, co utvářela

zákony a měla moc podobnou té, jakou kdysi míval král. Jenže tahle země, po níž kráčel roky, dekády, možná staletí, už nějaký čas krále neměla. A ani magii.

Po svém pádu, když se zcela vzpamatoval z vyhnání z panteonu, se zajímal o možnost lidí řídit, vést je a být pro ně tím, čím býval předtím dle jejich pravidel král, jen zranitelnější. Brzy poznal, že důvěra se možná zpočátku získává snadno, ale těžší je si ji po celé ty roky udržet. Nehledě na svobodu a principy jejího rozšiřování spojené s dalšími a dalšími ústupky, které se z něj jeho dřívější lid snažil vymoci. Ne, na tohle nebyl připraven. Tímto způsobem lidem vládnout neuměl. Jakkoli se nad tím zamýšlel a uvědomoval si osvobozující pocit bez jakékoli ideové a řádové závislosti na panteonu, bez potřeby vést věčný boj o výsadní postavení, pochopil opravdový dopad svého trestu – vyhnanství.

Lidé byli jiní než bozi, přestože, paradoxně, na sebe bozi nejraději brali podobu právě lidí. Padlý své myšlení ještě dostatečně nepřizpůsobil. Bude potřebovat další a další roky, aby se mohl znovu pokusit o to, co už jednou ztroskotalo. *Jednou bůh, navždy bůh.* Zatím to neplatilo.

Na vrcholku zubatého a mořskou vodou proděravělého útesu seděl zarostlý muž a se zaujetím sledoval pravidelné vlnobití. Vlny se až s nečekanou ochotou rozrážely o členité pobřeží, o všechny vyčnívající skály rozežrané statisíciletým působením soli a síly vody. Poslední hromový náraz zpěněných vod o rozeklané pobřeží vyvrhl množství vodní masy až téměř k poutníkovým patám, jako kdyby přílivu nešlo o nic jiného než jej označkovat, nebo nejlépe strhnout do moře a semlít, rozedrat jeho tělo o úpatí útesu, smýkat ho mezi vystouplými skalami a pak jen čekat, než tělo ohlodají desítky hladových krabů.

Muž se pod štětinatými nazrzlými vousy krátce ušklíbl.

„O co ti jde, Shannyn? Vysmíváš se mi?“ pronesl za burácivého přívalu další hory vod, která se roztránila o skálu

pod ním. *To já bych se měl smát. Už nějakou chvíli se mě váš boj netýká. To spíš tobě denně mizívá úsměv z tváře, sestřičko. Každý den se víc a víc zaplétáš do sítě intrik, kdy milá bez mrknutí oka zradí milého pro vyšší stupínek božské moci po boku dříve pokrytecky odmítaného, kdy otec zavrhne syna a matka dceru. Někdy mám chuť Nausice poděkovat za to, jaký trest pro mě vybrala.*

Několik zvláště odhodlaných kapek mu zkropilo lýtka a chodidla. Konečně se po delší době hnul, sebral kabelu, v níž měl všechen svůj člověčí majetek, přehodil si ji přes rameno a vstal, až mu vítr na jednu chvíli rozfoukal dlouho nestríhanou hřívu natolik, že nic neviděl. Přestal sledovat moře, otočil se a s očima zabořenýma do země zamířil podél Bouřlivého pobřeží dál na východ. Bracken už byl blízko.

Bracken byl velký jižanský přístav, kde stála největší svatyně boha osudu Zyrzira. Právě zde vždy, když přišel čas, provedl Zyrzirův nejvyšší velekněz rituál konající se jednou za padesát let, který určí, jakým krokem se historie Kraegarů bude ubírat dalšího půl století.

Utváření historie světa, do něhož jste mě odvrhli.

Padlý věděl, že tradiční veleknězův hod Kostek osudu povede ve skutečnosti ruka jeho boha a vše, co vyjeví, bude částečně i odrazem vůle panteonu. Jednu z Kostek si vždy vybere bůh nebo bohyně sedící na trůně a svým hodem vede Kostku k tomu, aby dopadla, jak on nebo ona chce. Takovou výsadu má vždy jen ten momentálně nejmocnější a nejuctívanější.

„Nausika...“ zamumlal tiše.

Po vládnoucím bohu má právo hodit jednou Kostkou i ten, kdo s ním sdílí trůn. Vládnoucí pár. Král a královna bohů.

Padlý vystoupal na holý kopec porostlý trávou uprostřed lesa. V dálce zahlédl úzký výběžek pevniny obklopený lesy,

který se hemžil desítkami stoupajících šedých kouřů, připomínajících šedé stuhy prahnoucí po doteku nebes. Vzdálené místo pozoroval do chvíle, než mu na hlavu dopadla první kapka studeného deště ženoucího se sem od moře. V místě, kde kdysi vládl a žil, dešť tolikrát nepoznal. To až *po pádu*.

Olízl si popraskaný horní ret, aby z něj mohl ochutnat první stékající kapku. „Doufám, že si ten hod užiješ, Skalagrimure. Pokud ti ho dovolí.“

On sám už byl přítomen desítkám rituálů spojených s Kostkami a pokaždé ho fascinovalo, co všechno z nich je možné vyčíst, jak moc mohou ovlivnit dějiny, kolik konfliktů rozhodnout. Pád civilizací, rozklad kultury, mor, nové náboženství, potopa, zrození nové říše... Kostky nezaly hranice. Pokaždé padly jinak.

Padlý si navlhčenými dlaněmi přešel po strništi na tvářích. Vše, co Kostky veleknězi odhalí, bude vždy jen zrcadlový odraz obrazu, jaký se po hodě naskytl shromáždění panteonu na Stolci boha osudu. Pak se do všech koutů Kraegararu rozběhnou Zyrzirovi kněží, aby informovali nejprve vlastní svatyně a pak prostřednictvím svých kněží i města, v nichž se svatyně nacházejí, o boží vůli pro nadcházející půlstoletí. Jak ovšem poznal tady na zemi, není mnoho těch, co jim budou se zatajeným dechem naslouchat.

Mnozí lidé už dvanácti Kostkám, natožpak bohům, nepřikládali takovou váhu. Nevěřili, že by bohové dokázali hýbat dějinami. Zvláště od chvíle, kdy magie vymizela ze světa.

... *a jejich moc tak ochabla*. Padlý dlouze vdechl čerstvý vzduch, který dešť přinesl, a pomalými kroky zamířil z kopce na pobřežní zemskou stezku vedoucí k Brackenu.

Dvanáct Kostek, sedmdesát dva stěn a přes dvě miliardy možných kombinací, kterými mohou utvořit budoucnost světa. Ještě nikdy v historii rituálu se nestalo, aby se jakýkoli hod z minulosti opakoval. Jestli existovalo nějaké kouzlo,

kteře před touto situací chránilo, to vlastník a ochraňovatel Kostek, bůh osudu, nikdy neprozradil.

Kostky byly vytvořené z leštěné slonoviny z prvního tvo-
ra, kterého kdysi stvořila prapůvodní magie a jehož kosti
dlouho po jeho smrti posloužily nadmíru božskému účelu.
Symboly na Kostkách by běžnému člověku nedávaly pra-
žádný smysl. Bohové se v nich však orientovali velmi dob-
ře, neboť už je tisíce let dobře znali, dokázali si jednotlivé
složitě znaky spojit dohromady a během chvíle rozeznat,
co jaká kombinace Kostek světu přinese nebo naopak vez-
me. Ve výkladu se nikdy nemýlili. Určité odchylky nebý-
valy výjimkou, avšak nikdy nebyly natolik rozhodující, aby
znevážily či přebily boží vůli.

Spolu s bohy dokázali této pozapomenuté a neuvěřit-
elně komplikované spleti prastarého obrázkového písma
porozumět jen vybraní Zyrzirovi velekněží, kteří se jej uč-
li doslova celý svůj život jen proto, aby písmo naučili své-
ho nástupce. Ani nejstarší kroniky kultu osudu v knihovně
brackenské svatyně se nezmiňují o tom, kdy a kde tento
jazyk vlastně vznikl. Rozhodně to muselo být stovky let
před Sjdnocím.

Kdyby jazyk chápal každý, jistě by se v dávných dobách,
za časů magie, našel někdo dostatečně mocný a bláznivý
na to, aby se pokusil Kostky uchvátit a postavit se na úro-
veň bohů. Ne-li hodit Kostkami tak, aby zapříčinil pád
celého panteonu a sám poté určoval, kam se budoucnost
bude ubírat, aby mu všechny světy ležely u nohou.

Věčné Mlhy

blížící se okamžik Vrhů Kostek

Dlouhou kamennou alej ohlazených menhirů obestíraly
cáry všudypřítomné mlhy. Starým, hrdě se tyčícím kame-
nům poznamenaným rýhami jejich tisícileté minulosti tak-

řka hrobové ticho kolem nich vyhovovalo. Jejich dávno mrtví stavitelé si až s nečekanou přesností dali záležet na tom, aby ani jeden menhir nevybočoval z řady byť jen jediným úlomkem. Na konci aleje, když mlžný opar odhalil její vyústění, se megality rozestupovaly do širokého útvaru tvořícího kruh, uprostřed něhož se nacházel vyvýšený placatý kopec. U zakončení menhirové řady stál jako vstupní portál trilit – dva svislé kameny ve funkci sloupů a jeden delší ležící na nich jakožto překlad. Prostor mezi oběma menhiry byl dostatečně široký na to, aby skrz ně mohly projít tři postavy vedle sebe, aniž by měly nedostatek prostoru. Pár kroků od vstupního portálu náhlý závan větru rozvířil prach na necelých dvou desítkách půlkruhových schodů vedoucích na zarovnaný vršek kopce, na němž se nacházela megalitická stavba ze čtyř velkých kamenných bloků gigantických rozměrů. Na svých do tupé špice ohlazených vrcholcích nesly těžký plochý kámen zastřešující prostor svatyně. V jejím prostředku stál na podlouhlé kamenné desce kulatý stůl, do nějž bylo vtesáno nespočetné množství znaků. Ani nejbystřejší a nejtrpělivější učenec by je za celý svůj život nedokázal všechny rozeznat, natož aby zvládl rozluštit jejich význam.

Jak se mlha pomalu trhala, odhalila další čtyři okrouhlá uskupení vztyčených kamenů, tentokrát už nižších než ty, které ohraničovaly příchozí cestu. Nejvyšší z nich měly sotva dva metry na výšku, většina z nich by člověku sahala k pasu.

Kromě doposud čtyř odhalených kromlechů ustupující sivé příšeří postupně odkrylo ještě dalších dvanáct menhirů pryč od ostatních kamenných formací. Kromě nelogického umístění mimo jinak geometricky dokonalé útvary se lišily tím, že měly, podobně jako portál, na špici zasazený kus kamenného kvádrů.

Z nejhustěji seskupeného mlžného shluku na začátku menhirové aleje vystoupila postava a dlouhými jistými kroky zamířila prostředkem cesty ke svatyni. Vzduch se kolem ní nebezpečně tetelil jako chumel zadržované energie, která jen čeká na to, aby byla vypuštěna. Její rychlé kroky se v šerém prašném prostředí, kde byl jediným zdrojem zvuku občasný poryv větru, rozléhaly jako ostruhy na mramorové podlaze chrámu.

Už brzy.

Spodní lem lehkého tmavomodrého pláště střiženého do tvaru dlouhé zubaté koruny vířil prach po cestě. Postava si zapnula poslední dřevěný knoflík vesty a povytáhla si napevno utážený dvojopasek s měděnou přezkou s vytepaným motivem oka. Stejný motiv byl zobrazen na spone, jež jí pod bradou spojovala plášť. Pod kápi se skrývaly oči planoucí ostrým světlem, připomínaly tak kočičí oči ve tmě. Hluboko do čela postavě spadaly vlasy, které částečně tlumily prudkost všeprostopujícího pohledu.

Znovu po půlstoletí. Znovu určovat dějiny.

Mlžný povlak krajiny se před Zyrzirem rozestupoval jak na povel. Mlha se brzy stáhla natolik, až očím boha osudu odhalila okolí svatyně v celé jeho rozlehlosti. Ukázalo se, že kruhů z různě opracovaných kamenů je kolem víc. Bůh přistoupil k portálu a položil na určité místo dlaň. Okamžitě ucítil příval energie vycházející z menhiru. Kdyby se zaposlouchal, sílu ukrytou v žulovém megalitu by i *slyšel* – tichý a nenápadný zvuk, který ukrýval moc, již plně rozuměl jedině bůh. Byly časy, kdy stejnou moc vnímali i lidé, avšak magie z Gambaly před několika staletími vymizela a dnes z dřívějších časů zbyly jen zanedbatelné fragmenty. O světě, který se mohl a chtěl vyrovnat božské moci, si lidé mohli přečíst už jen ve starých kronikách.

Zyrzir prošel portálem a zamířil k nejbližšímu menhiru postavenému mimo systém ostatních kamenných útvarů. Záře v jeho očích ještě víc zesílila. Pokaždé, když se chystal

na rituál Vrhů Kostek, byl vzrušený. Šlo o jeden z nejdůležitějších úkonů, které ho dělaly tím, kým je: bohem osudu gambalského panteonu. Jeho ruce opět rozhodnou o milionech životů na dalších padesát let. Život, smrt, štěstí, smůla, nespravedlnost, odvaha, trest, vina. Bůh si nebude vybírat, komu co přisoudí. Moc Kostek každému jednotlivci rozdělí tak, jak uzná za vhodné. Náhodně a nezaujatě. Lidem, zemím, řádu věcí.

Napadlo ho, co by se stalo, kdyby jednou nastala situace, kdy by Kostkami hodit nemohl. V zárodku myšlenku zavrhl, přistoupil k prvnímu menhiru s kamenným kvádrem jako překladem, natáhl krk k sotva viditelné škvíře uvnitř malé rýhy a cosi tiše zašeptal. Škvíra se v reakci na hlas krátce rozzářila. Vyslala impuls do menhiru a odhalila tak několik dosud neviditelných žil skrytých v kamenných záhybech, které naplnilo jasné světlo. Stoupající jas spirálovitě obtočil celý kámen, zajel do popraskané země a propojil se s kvádrem položeným na menhiru.

Nic dalšího se nestalo.

Bůh sebou škubl.

Znovu a s dokonalou artikulací pošeptal menhiru zaklínadlo, tentokrát pomaleji a hlasitěji. Se stejným výsledkem. Nakrčil obočí a rychlým krokem přistoupil k dalšímu nejbližšímu menhiru. Po tváři mu tančil tvrdý zlověstný výraz. Nerozuměl tomu, čeho se právě stal svědkem, a šok, který mu náhle projel tělem jak čepel dýky z ruky zrádce, se snažil si nepřipouštět. Něco takového se v historii rituálu Vrhů Kostek ještě *nikdy* nestalo.

Přikročil k druhému menhiru, nabral dech a vyslovil odemykácí formuli. I druhý menhir zalilo světlo pavučinovitými úponky, ale to bylo vše, čeho se Zyrzir dočkal. Bezradně pleskl nataženou dlaní o stěnu menhiru, sjel rukou o půl lokte níž, až si sedřel kůži.

Trhl sebou a se zrychleným dechem rázně přiběhl ke třetímu menhiru vybočujícímu z geometrických útvarů.

Pak ke čtvrtému, pátému, šestému. U sedmého se přistihl, že se mu třese hlas. Natáhl ruku, roztáhl prsty a sledoval, jak se jich postupně čím dál víc zmocňuje třas. I když jej zkušel potlačit, vnitřní ochromení jím zmítalo silněji, než by si byl ochoten připustit.

Zalupal po dechu. Svit v jeho očích nekontrolovaně sílil. Mlha se s nepřírozenou dravostí plazila ze stínů zpátky.

Zyrzirova svatyně ležela věky uzavřená v tichu. Jen rituál Vrhu Kostek ji dvakrát za století obohatil o několik minut rozhovorů. Teď, za svou dlouhou existenci poprvé, zažila táhlý výkřik plný zhoubného hněvu. Ve chvíli, kdy se mlhy připlazivší se ze všech stran střetly v místě, kde Zyrzir stál, uchopil bůh cíp svého pláště a zakryl se jím. V tu ránu byl pryč.

*Věčné Mlhy, konkláve bohů gambalského panteonu
blížící se okamžik Vrhu Kostek*

Tohle je vážné, pomyslela si Strážkyně Mlh Syhaia. Konkláve se nesvolávalo často, a už vůbec ne tak narychlo jako právě dnes. Muselo se stát něco velkého, co nesneslo žádný odklad. Bohové se rychle objevovali a zaujímalí svá místa v širokém altánu, podobně zmatení jako ona. Jejím úkolem, stejně jako zbylých Strážců, bylo chránit toho svého, kdyby náhodou nastala pře nebo nečekaný střet. Ona osobně nic podobného nepamatovala, ale věděla, že bohové v minulosti nebyli zrovna mírumilovná sebranka. Sklopila svá křídla a přejížděla palcem po jílci svého obouručního meče, přičemž nespouštěla oči ze svého pána Skalagrimura. Stál k ní zády a čekal. Syhaia věděla na koho. Dlouze nabrala vzduch do plic a zkontrolovala okolí. Nic podezřelého se nedělo. Ne očividně.

Ve vzduchu viselo napětí. Jako kdyby se vrozená nevrzivost mezi bohy náhle zhmotnila a ostře tak kontrasto-

vala s hustou a vpravdě bílou mlhou zahalující okolí mohutného altánu uprostřed rozsáhlého mechového palouku kdesi v lese. Běžný smrtelník by nepoznal, zda je les skutečný, nebo jde jen o dokonalou iluzi, jež měla navodit domovské prostředí předsedajícího a zároveň nejmocnějšího boha. Byl skutečný, a vlastně nebyl. Svým vlastním způsobem existoval tady, v sídle bohů, i na zemi mezi lidmi. Ačkoli jakékoli projevy dominance mohly ostatní bohy dráždit, byli mezi nimi tací, co si vybrané prostředí nemohli vynachválit.

Niamh, dcera bohyně Nausiky a ochránitelka pastvin a lesů, stejně jako ostatní čekala na svou matku, až dorazí a zahájí narychlo svolané konkláve. V tomto prostředí se cítila jako doma. Trylkující ptáci, lesní vzduch a sytá, avšak velmi svěží vůně hub a jehličí v ní probouzely známé a vždy příjemné dojmy a vjemy. Všimla si, že nemůže uniknout zdánlivě nezúčastněnému pohledu bělovlasého Armansfela, boha šalby a mamu. Mladě vypadající bůh s bělostným obočím, jemuž se podle nálady měnila barva zorniček a ve tváři míval nejčastěji výraz nezávislého šviháka vědomého si svého neochvějného postavení a moci, se opíral o jeden z mnoha sloupů podepírajících konstrukci mohutného altánu se založenými rukama. Jakmile se jejich pohledy střetly, Armansfel nasadil svádíivý úsměv. Vydržela jeho pohled, dokud mu pousmání opět nepovadlo a s okázalou přezíravostí obrátil svůj zájem k ostatním právě dorazivším.

Příchod bohyně moří Shannyn na ni zapůsobil nejvíc. Než překročila práh sídla bohů, byla ve své původní podobě. Od temene až ke krku se jí táhlo čtvero zdobných, takřka průhledných ploutví připomínajících mořského koníka, zatímco uprostřed čela měla rosolovitou vypuklinu protkanou sítí žilek, kterou chránily menší, na koncích zašpičatělé výstupky. V místech, kde jí čelisti anatomicky přecházely v uši, bohyni vlály ploutevní paprsky perutýna, zatímco na krku jí pomalu srůstaly skřele. Niamh to utvrdilo

v tom, že náhlé svolání konkláve zastihlo Shannyn hluboko v jejím podmořském panství a nestihla se tak dostatečně proměnit. Na její kůži převládal azurový odstín s tmavšími skvrnami. Nádra jí podepíraly dvě dokonale padnoucí lesklé lastury, od krku až k loktům měla nárameníky z obzvláště odolných, mořem opracovaných mušlí a na jednom ze stehů se doposud křečovitě držela hvězdice. Niamh věděla, že ačkoli se bohyně moří s takovýmto vzezřením mohla zdát zranitelnou, opak byl pravdou. Když Shannyn usadila na svůj trůn z různobarevných a mnohotvárných škeblí a korálů, ještě z ní odkapávala voda.

Kousek od ní se právě usadil vždy zachmuřený a přísně se tvářící Jutrobog. V ruce pevně svíral svou obsidiánovou hůl, mocný to nástroj, neboť světlou stranou, která nyní směřovala ke stropu, mohl bůh ztracený život vrátit, zatímco tmavou stranou, jíž nyní opíral hůl o zem, mohl získaný život opět vzít. Bůh čtyř ročních období hůl držel za její prostřední, vroubkovanou část, přičemž se o svůj trůn neopíral, ale pátravě přeskakoval pohledem z jednoho boha na druhého, jako by se snažil přijít na to, co je předmětem náhlého svolání. Vlasy měl spletené do šedých dredů a stejná barva mu zdobila i hustou bradku. Když se i ostatní bohové začali usazovat na svých trůnech, nakrčil pátravě nos a odfrkl si.

Niamh si upravila pampeliškový věneček na temeni a bezděky pohlédla na havrana na hlavici sloupu, pod nímž nehybně už nějakou dobu seděl na trůnu z kostí bůh podsvětí Tolvunar, a i ona zaujala své místo. Na shromáždění gambalských božstev už dorazili skoro všichni.

Z mlhy, po jejímž okraji trčely v různých výškách z bílé nicoty smrkové větve jako symbolická připomínka místa, kde bylo konkláve svoláno, vystoupila bohyně. Vysoká, ve tváři uhrančivá. Pozornost všech bohů se rázem obrátila k ní. Dlouhé kaštanové vlasy jí částečně spadaly přes ramena, částečně zakrývaly esovitě prohnutá záda. Kolem čela

měla stříbrný diadém s třemi jaspisy umístěnými uprostřed šperku a na rameni jí trpělivě seděl skrivan. Jeho vztyčená stříškovitá chocholka se za bohyniny rychlé chůze pyšně nadouvala. Ženě visel na koženém provázku kolem krku tepající jantar zasazený do cínové klíčky, symbol znovuzrození. Do vlasů měla vpletené květy bílých růží, z nichž se široko daleko linula libá vůně. Po mechovém koberci obklopujícím altán kráčela bosa, jak bylo jejím zvykem – Niamh skoro připadalo, že se k matce úponky prorůstajících trav i mech po dotyku jejích chodidel samy natahují, aby jí ještě chvíli mohly pocítit svou hebkostí.

Hluboké modré oči Nausiky, matky přírody, nenápadně přejížděly po shromáždění, zkoumajíce, jaká je mezi bohy nálada. Netušila, zda jsou zpraveni o tom, jaký je důvod toho, že jsou všichni neodkladně odvoláni ze svých říší. Krátce zabloudila pohledem k Zyrzirovi, který jako jeden z mála neseděl na trůnu, nýbrž se o něj opíral a nedočkavě na ní visel pohledem.

Vedle schůdků na bohyni čekal urostlý muž s přívětivým úsměvem a rukou připravenou v gentlemanském gestu. Přes sebe měl lehký varkoč sestřižený od pasu dolů do špice, hrud' mu chránil na řemíncích upevněný nablýskaný kyrysový plát z vlastní dílny. Z jednoho ze dvou opasků mu visel dlouhý obouruční meč. Nausika Skalagrimurovu ruku s úsměvem přijala, potlačila chuť políbit jej na zarostlou tvář a společně se svým partnerem vyšla schůdky a zaujala místo v čele panteonu. Ostatní bozi, co ještě stáli, se v odpovědi na to též ihned posadili. I Zyrzir, ačkoli z něj neklid prýštil na všechny strany.

Nausika se symbolicky rozhlédla po konkláve. Skrivan zacvrlikal a rozpustile jí poposkočil na rameni. Bohyně si upravila skromné šaty sahající nad kolena, dlouze se nadechla a promluvila.

„Vládcové panteonu,“ začala Nausika a na krátký okamžik se odmlčela, „důvod, kvůli kterému jste sem dnes

byli svoláni, se mi těžko říká. Týká se nás všech, bez jediné výjimky, každého boha, poloboha i těch, kteří z nás vzešli nepožehnanou cestou. Ale týká se i těch, již nás dlouhá staletí uctívají a přinášejí nám oběti. Těch především.“

Nejvyšší bohyně sledovala, jestli se někdo chová až podezřele přehlíživě, avšak shledala, že jí všichni až na jednoho naslouchají, jako kdyby netušili, s čím se vysloví.

„Za celou svou existenci nepamatuji, že by k něčemu podobnému došlo, a proto to považuji za velmi znepokojující čin, který musí být neprodleně vyřešen,“ otočila hlavu k Zyrzirovi a pokývnutím mu tak udělila slovo.

Bůh na nic nečekal. Povstal, shodil kápi a jeho oči zazářily jak dva majáky ve tmě.

„Vládcové, z mé svatyně byly ukradeny Kostky osudu!“ pravil rozohněně Zyrzir. Chtěl hned pokračovat v řečnění, ale namísto toho sledoval, jak na to budou ostatní reagovat. Odezvy se dočkal leccaké. Dharma, bohyně moudrosti, nevěřičně povytáhla obočí a vypoučila oči. Puštík, který ženě seděl na ruce, nervózně zamával křídly a zaskřehotal. Niamh se zmateně obrátila na svou matku, ale ta, stejně jako Zyrzir, sledovala prvotní reakce ostatních. Bohové se na sebe dívali a ve tvářích se jim zračil údiv a překvapení pomalu přerůstající v upřímný šok. Tolvunar, jehož tvář boha smrti byla skrytá v neprostupné temnotě kápě, se ani nepohnul. Ani když se na něj vedle sedící Elgarsun podíval nanejvýš podezřívavým pohledem, nedal nijak najevo jakékoli znepokojení. Veleasův oheň, jenž bohovi věčně stravoval vlasy, se rozhořel znechucením, neboť mu došlo to samé, co Zyrzirovi.

„Není třeba rozvádět důsledky tohoto ohavného činu, protože si je všichni velmi dobře uvědomujeme,“ pokračoval okradený bůh. „Někteří víc než ostatní, protože tuto krádež, toto znesvěcení mé svatyně, tuto zavrženíhodnou zradu má na svědomí někdo z vás!“

„Zyrzire!“ Nausika se snažila zkrotit jeho hněv, ale bylo jí jasné, že k rozdmýchání nedůvěřivosti mezi bohy už došlo.

Čedrakan si vyměnil vědoucí pohled s Bolungar, čehož si bůh osudu okamžitě všiml. Stejně jako šklebu, který bohyně pomsty skrývala jen těžko. „Bolungar! Co ty o tom víš?“

Oslovená žena se nevšímavě uvelebila na trůnu. Její přiléhavé vínové šaty s rozparkem až k pasu sklouzly po stehně a poodhalily tak řemínkový podvazek, který vedl od železného plátu chránícího její bok a část nohy až pod koleno k vysokým koženým botám.

„Coby,“ odbyla ho bohyně. „Jen to, že se to jednou muselo stát. Vlastně se divím, že k tomu došlo až teď. Někdo z nás,“ Bolungar nedbale opsala nataženou rukou kruh, „si po tisících let plně uvědomil, co za moc se v Kostkách skrývá, a byl tak neuvěřitelně hloupý a zaslepený mocí, že se jal Kostky ukrást.“

Jak to myslíš, chtěla se zeptat Nausika, ale Zyrzir, hladový po odpovědích, ji předběhl.

„Co tím naznačujes?“

Bolungar se nadechla k odpovědi. V reakci na to se jí na hrudi zvedl náhrdelník ze střídavě zelených a modrých aventurinů, kamenů vytrvalosti, pro bohyni pomsty natolik příznačných. „Jen to, že ten, kdo to udělal, je u sebe nemůže mít dlouho. Musí jimi hodit, učinit Vrh. Jinak jsou mu k ničemu.“

„Leda by někdo nechtěl,“ přidal se prorocky Skalagrimur, „aby se Vrh uskutečnil. Možná nechce, aby se situace na Gambale změnila. Stav věcí, co je nyní, mu vyhovuje a chce trvání minulého Vrhu co nejdéle protáhnout.“

„To by vcelku sedělo na tebe,“ rýpla si Bolungar a její kulaté náušnice zacinkaly. Bůh osudu se rezignovaně posadil. Nepokojná záře v očích, zrcadlící rozruch v jeho duši, nepohasínala.

„Tak dost,“ vložila se do toho zvýšeným hlasem Nausika, když viděla, jak Skalagrimur brunátní. „Žádám vás o jediné – pokud někdo z vás ví, kdo stojí za krádeží Kostek osudu, necheť promluví. Viník se též může přihlásit

sám, dokud je to ještě možné. Pokud tak učiní, zaručuji mu spravedlivý soud, který by nemusel nutně končit vyhnanstvím z panteonu. Jestliže jej však odhalíme bez předchozího přiznání, slibuji mu osud *horší než smrt*.“

Zyrzir podepírající si ohnutým zápěstím bradu těkal očima po ostatních, aby mu nic z jejich výrazů neuniklo.

„Jsem jediný, komu to připadá jako opakující se historie?“ ozval se doposud mlčící Armansfel a hned pokračoval. „Nerad to říkám, ale ani Světlo nebes se, pokud mi nebylo něco zatajeno, doposud nenašlo. A vzhledem k podstatně důležitějšímu významu Světla se obávám, že Kostky jsou už mimo Věčné Mlhy.“

„Nejsou,“ zavrčel rozhořčeně Zyrzir a klouby na prstech mu zbělely, jak zarýval nehty do opěradel svého trůnu. „Něco takového bych pocítil. Jsem s nimi spojený stejně jako Jutrobog se svou holí, jako Dharma se svou sovou...“

„To nic nemění na tom,“ pokračoval s bezuzdnou upřímností Armansfel, „že to tu už nejméně jednou bylo a nepřišlo se na to, kdo Světlo ukradl.“

Jakmile domluvil, obrátil se provokativně k Nausice. Ta jej zpražila přísným pohledem a tentokrát to byl on, kdo raději uhnul zrakem stranou. Niamh jeho náhlé vyklizení pole zcela sobecky potěšilo.

„Pokud vím,“ chopila se otěží znovu Bolungar a sklouzla očima k Dharmě, „sestřičko, tobě se přece kdysi ztratila Koule vědění, ne?“

Dharma opětovala sestře vlašný pohled. „Ano, ale je to jen několik staletí. Světlo se ztratilo dřív.“

„To všichni dobře víme,“ ušklíbla se bohyně pomsty a nápadně kývla hlavou směrem k Nausice, „ale tvá Koule se také nenašla, že?“

„Ne,“ odpověděla prostě bohyně moudrosti.

„Řekla bych,“ pravila odvážně Bolungar, „že nás někdo z našich řad, a nutno dodat, že je neskutečně trpělivý, systematicky okrádá o naše artefakty,“ obrátila se k nejvyšší

bohyni. „Kdo ví, jestli za těmi všemi krádežemi není jeden zloděj. Možná ten dotyčný mohl tahat za nitky třeba i při Lutoborově pádu...“

„Važ slova!“ Skalagrimurův výraz potemněl. Chtěl vstát, ale Nausika jej položením ruky na hrudní plát zastavila. Bůh se rázem zklidnil, ale kdyby mohl, metal by po Bolungar jednu hrozbu za druhou. „Všichni víme, že Lutobor si za svůj pád mohl sám.“

Dřív než bohyně pomsty znovu stačila další kousavou poznámkou rozvířit už tak neklidné vody konkláve, promluvil k překvapení všech ten, kdo měl vždy za každých okolností jen málokterou připomínku. Nemusel mluvit, neboť božský úřad, který zastával, nevyžadoval řeč. Nevyjadřoval se, nikdy nic neodkýval a po většinu času setkání bez hnutí seděl na místě, jako by se všech záměrně stranil. Tolvunar.

„To lidé touží vyrovnat se bohům, ne bůh. Bůh sám, ten se jen vždy snaží být mocnější než ostatní, a pokud mu to panteon svou přehlíživostí a slepotou vycházející z nedostatku schopnosti vnímat důsledky svých činů umožní, zaslouží si padnout.“ Bůh smrti měl hluboký, démonicky nepřírozený hlas, a když mluvil, Niamh naskočila husí kůže. Bohyně lesů nepochybovala o tom, že není jediná, o koho se Tolvunarova slova takto blízce otřela.

Nausika se jeho slov nezalekla ani nedala nijak najevo, že by ji nějak zvlášť překvapilo, že konečně po dlouhé době promluvil. „Jak to souvisí s krádeží Kostek osudu?“

Bůh zaváhal, zda má své myšlenky rozvést. „Neznevažuji krádež Kostek, je to čin, za který bude viník nepochybně potrestán, avšak my všichni bychom si měli uvědomit, že to lidští mágové nám vzali mnohem víc...“

Zyrzir sebou škubl. „Jak se opovažuješ srovnávat...“

„Maldebrus,“ zahřměl Tolvunar, až se celý altán otrásl v základech. Armyan, bůh bohatství, šokem zkrřivil pysky a přešel si rukama přes uši, jak mu v nich z Tolvunarova tónu zabrnělo. Niamh ztěžka polkla. „Tak se jmenoval ten

arcimág, co zneužil síly přírody, tvoje síly, Nausiko. Zasa-
hoval do dění na Gambale víc, než se kdy jakýkoli bůh
odvážil. Dodnes doplácíme na tvou neopatrnost a naši
svéhlavost, protože ten bastard neprošel mou bránou do
říše mrtvých, vyhnul se jí! Mocným kouzlem spoutal ma-
gii a připravil nás tak na dlouhý čas o část moci. Pověz,
jak k uctívacům promlouváme, když ne přes magii? Lidem
zbývá jen slepá víra.“

Nausika po celou dobu jeho proslovu vzpřímeně seděla
na trůnu a pozorně jej se zdviženou bradou poslouchala.
Když domluvil, chvíli hledala správná slova. „Pokud tím
narážíš na Nárámky, chápu tvůj hněv víc, než si myslíš. I já
přece byla okradena. Schizma, které lidský arcimág vytvo-
řil, bylo útokem na samotnou prapodstatu naší existence,
avšak stará bolest není to, kvůli čemu jsem nás sem dnes
svolala. Tudíž pokud nemáš co říct k probírané věci, po-
prosím tě o mlčení.“

Jako by se stalo. Bolungar se pobaveně ušklíbla. Jaké
bylo její překvapení, když Tolvunar znovu promluvil.

„Nejsem si jistý, kdo za tím je, ale mám svůj tip,“ řekl
a pootočil hlavu k místu, kde seděl Elgarsun. Ten v reakci
na obvinění zkrabatil obočí a nechápavě se na boha smrti
zadíval.

„Já?“ Bůh magie se cítil dotčeně, a ačkoli šlo o odváž-
ný akt, udržel rozechvělou trpělivost na uzdě. „Když už si
drze dovoluješ mě přede všemi obvinít, pověz, k čemu by
zrovna mně Kostky byly?“

Niamh ani žádný jiný bůh už dlouhé věky neviděli Tol-
vunarovu tvář, neboť ji odhaloval jen velmi strídmě, avšak
bohyně by přísahala, že se právě v tuto chvíli bůh smrti ne-
pokrytě usmívá. Od ucha k uchu, svým děsivým sadistic-
kým úsměvem, jenž mu spokojeně hraje na tváři pokaždé,
když do jeho říše dorazí další duše.

„Protože jsi dlouho stál stranou všeho dění kvůli spou-
tané a ztracené magii,“ vyslovil domněnku Tolvunar a od-

vrátil od Elgarsuna tvář. Bůh magie ucítil, že by mu tento útok měl vrátit. A dobře věděl jak.

„Pakliže na mém obvinění trváš, dovol, abych i já představil svou tezi,“ udeřil vyrovnaným hlasem. „Kostky jsi sebral ty, Tolvunare. Ptáš se proč? Chceš Vrhem přivolat na Gambalu dlouhou a vleklou válku, neboť takovou kontinent už dlouho nepoznal. Jen samé menší konflikty, nezájímavé soupeření mezi vládnoucími rody a sem tam nějaká půtka na hranicích. Kdy naposledy ti bránou procházelo tolik duší do opatrovnickví než při válce, hm? Nikdy nekončící konflikt – to je to, co si chceš na Kostkách vymodlit.“

Tolvunar se zasmál. Jeho bouřlivý smích zněl jako probouzející se sopka, jako zemětřesení. „Tomuto důvodu jistě nevěříš ani ty sám,“ řekl, když se ovládl. „Mám dojem, že tím spíš ukazuješ ne na mě, ale na Nyrgamanda.“

Jakmile bůh války zaslechl své jméno, zbystril. Pohnul svým mohutným svalnatým tělem a zabodl zlobné oči do Tolvunara. Řetězy, jimiž k sobě měl přes širokou hruď pevně připevněné ostnaté nárameníky z krunýře neznámého netvora, povážlivě zachřestily. Vstal z trůnu a natáhl obě ruce před sebe. Vzduch před bohem se zlověstně zatetelil. V rukou se mu začala zhmotňovat obří bojová sekera s topůrkem silným nejméně tři palce. Jakmile se plně dotvořilo i široké udržované ostří skoro z poloviny tak dlouhé, jako byl Nyrgamandas sám, bůh zbraň pevně uchopil.

„Pojď blíž a řekni to ještě jednou,“ řekl hrozebně a udělal malý úkrok vpřed.

Vedle něj se rychle postavil bůh spravedlnosti Pripegal a zabránil Nyrgamandovi v chystaném rozmáchnutí. „Přestaňte s tím, všichni,“ promluvil odhodlaně. „Nemyslíte, že toho nikam nevedoucího sváru bylo už dost?“

Nyrgamandas ucukl sekerou stranou, aby ji vytrhl Pripegalovi z dosahu, vrhl po Tolvunarovi zlostný pohled a pomalu se usadil zpátky na trůn. Sekeru zaklesl do připravených úchytnů na trůnu.

Bolungar se vědoucně zadívala na bohy smrti i války. „Tak se mi zdá, že Kostky by se hodily vám oběma. Tolvunar by rozšířil svou říši o pěkných pár tisíců duší a Nyrgamandas by jim k tomu dopomohl provětráním své sekyrky. Nejste vy dva náhodou spolčení?“

„To stačilo, Bolungar.“ Nausika rázně máchla rukou a uťala další nepodložená obvinění. „Zítřka je lidmi slaven svátek nového roku Sagalatan spojený tentokrát s tradičním rituálem Vrhů Kostek,“ pokračovala energickým tónem, „zloděj má proto čas jen do dnešní půlnoci. Zaručuji mu, že se na čin přijde. Zyrzirovými ochrannými kouzly nejde projít bez povšimnutí. Může nějaký čas trvat rozplést, kdo je rozptýlil, ale přijde se na to...“

„Jako se na to přišlo při ztrátě Světla nebes,“ zabručel rušivě Valthorm.

„Já se z minulých chyb poučila, Valthorme,“ rozohnila se Nausika. V reakci na její hněv jí z ramena vzlétl vyplašený skřivan a zmateně poletoval kolem ní, zatímco se v prostoru altánu náhle zvedl prudký vítr vířící jehličí spadlé z větévek. „Poučil ses i ty?“

Než stihl bůh bouří zareagovat, předběhl ho Tindastól. „Co to slyší moje uši? Chaosu už bylo dosti, netopme se v minulosti. Však dřív, než někdo vznesе k dopadení zloděje vedoucí podněty, je třeba říct, Nausiko, že tím zrádce m jsi mohla být klidně ty.“

Skalagrimur střelil po bohu veselí nevraživý škleb a sevřel pěsti, ale Nausika jeho prchlivost i přes těžko skrývané dotčení opět umlčela. Nechápatě se na Tindastóla zadívala. „To si opravdu myslíš?“

„Nepochop mě, prosím, špatně. Nechci ti činit žádná příkoří,“ doplnil rychle. „Jen myslím, že právě Kostky tvou nejistou pozici podpoří.“

„Nemám důvod ponižovat se ke zrádnému konání na úkor druhých,“ zvýšila hlas Nausika a Niamh tušila, že se její matka ještě hodně krotí. Věděla, že by byla schopná

demonstrovat sílu svého postavení mnohonásobně silněji. „Má pozice je neotřesitelná! Jestli tu je někdo takový, kdo pochybuje o mém trůnu, nechť předstoupí, nebo mlčí navěky!“

Její slova altánem vibrovala jako ozvěna zalézající až hluboko do morku kostí, kde se usadila v nejzazším koutu. Matka příroda čekala, kdo bude takový hlupák, aby se jí zkusil postavit. Chvilí božský sněm ovládalo ticho.

Poté nečekaně povstala Dharma a promluvila: „Ustaňme v nesmyslných útocích a nepodložených obviněních.“ Její pušтік souhlasně zahoukal. „Podle premisy, kvůli které tu po sobě házeme špínu, by zlodějem mohl být kterýkoli z nás.“

„I ty,“ popíchla ji Bolungar.

„I já,“ potvrdila bez zaváhání Dharma. „Stejně tak i třeba Zyrzir sám...“

Bůh osudu rozladěně nakrčil nos. „To je hloupost! Proč bych si kradl vlastní atributy?“

„Mluvím jen v teoretické rovině, Zyrzire,“ připomněla opatrně vztahovačnému bohu a obrátila se k Nausice. „Ať už Kostky ukradl kdokoli, měli bychom ihned začít rozplétat ochranná kouzla Zyrzirovy svatyně. Čím dřív začneme...“

Bůh, kterého se dnešní konkláve týkalo nejvíc, najednou zbledl, zoufale zalapal po dechu a trhl sebou, jako kdyby mu někdo vrazil dýku mezi žebra až po jílec.

Nausika sesedla z trůnu, přeběhla kolem Skalagrimura a podepřela Zyrzira, který kvůli právě prožitému šoku bezděčně vstal z trůnu a hned při prvním kroku zavrával a vysíleně klesl na koleno. Ostatní vládcové panteonu překvapeně sledovali, co se děje.

Zyrzir, těžce dýchaje, zvedl hlavu a křečovitě zaryl prsty do bohynina ramena, jako kdyby ho hodlal rozdrtit. Oči měl pohaslé a na čele se mu perlil pot. To bylo poprvé, co u něj Nausika za celou dobu jejich existence viděla pot.

„Kostky...“ zasípal bůh a selhal v marném pokusu o získání kontroly nad svými nohama. Nausika mu pomohla se postavit a narovnat. Zyrzirův dech se konečně relativně vyrovnal. „... moje svatyně, někdo... někdo učinil Vrh...!“

„To není možné. Nikdo kromě tebe a mě na tohle nemá právo, Mlhy by ho potrestaly!“ zhrozila se vládkyně bohů.

„A přesto se to stalo, cítím to...“ soukal ze sebe šokovaně Zyrzir.

„A kde jsou Mlhy, aby trestaly?“ utrousila tiše Bolungar.

„Nemusel učinit Vrh,“ ozval se Armansfel. „Mohl ho obejít. Možná stačilo Kostky na Stolec osudu jen vyskládat. Stolec vnímá jen Kostky. Ne to, jak a kdo je na něj hodil nebo položil.“

„Jak to můžeš vědět?!“ rozkřikl se na něj bojovně Zyrzir.

Bůh šalby a mamu se krotil ve svém ušklibání. „To tady za naši existenci napadlo už každého. Jen nikdo z nás není natolik šílený, aby to doopravdy udělal.“

„To se právě mýlíš,“ zasmála se upřímně Bolungar. „Jeden z nás totiž tak šílený je. A právě to dokázal.“

Syhaia, přimrazeně sledující děsivý zvrát situace, okamžitě pochopila, že klidné časy jsou pryč.

*Věčné Mlhy, Zyrzirova svatyně
krátce po Vrchu Kostek*

Bohovi osudu se pomalu vracela síla do žil. Klopýtal alej menhirů v čele průvodu a zastavil se až u trilitu, o nějž se na okamžik opřel. Příval studených mlh obklopoval jeho svatyni ze všech stran, avšak jedno místo schválně vynechával – to nejposvátnější: plochý kopeček vystupující z jednotvárnosti roviny, na němž stál Stolec popsaný tajným jazykem bohů. Zyrzir věděl, co na kulaté desce nalezne. Při té představě ho zamrazilo, až se roztřásl. Nabral síly, prošel portálem a vběhl na schody, na jejichž vrcholu se zadýchaně zastavil.

Nausika gestem zastavila ostatní vládcy panteonu, aby dále nepokračovali a počkali na Zyrzirovo povolení ke vstupu do jeho nejsvětějších prostor. Všichni do jednoho bez jakékoli připomínky poslechlí.

Zyrzirovi zaplály oči dychtivostí po odpovědích. Ačkoli jím zmítal hněv, zajímalo ho, jak zloděj Kostky hodil – nebo poskládal, jak o tom mluvil Armansfel. Mnohé z toho, co na stěnách dvanácti Kostek rozezná jakožto jistý příslib budoucích časů, vypoví o tom, který bůh by právě z této hosené sestavy měl největší užitek. Pomalu přistupoval blíž a už z dálky rozeznával padlé znaky a kombinace. V hlavě mu okamžitě sepnulo a v mysli se mu roztančila myriáda důsledků, které po tomto Vrhu nastanou.

Žádná Kostka nebyla větší než palec. O to bylo úchvatnější, s jakou pečlivostí a až chorobně puntičkářským smyslem pro detail na nich byly vykresleny symboly, které na první pohled vypadaly jako geniální umělecké dílo velmistra svého umu.

Kolem Kostek se vznášel nespádající stříbrný prach – znak, kterým Rovnováha souhlasila s tím, jak byl Vrh proveden. *Rovnováha vždycky souhlasila*, pomyslil si našťavaně Zyrzir. Ještě nikdy se Vrhu nevzepřela. Ať Kostkami hodil nebo je na Stolci rozložil kdokoli, zřejmě s tím počítal. Bůh osudu se cítil zrazen, že Rovnováha nerozeznala, že dvanácti tvořitelkami dějin nehází *on*. Zřejmě nepočítala s tím, že by někdo mohl provést něco takového, jako je krádež atributů.

Naklonil se nad Stolec, nevšímaje si nedočkavě přešlapujících vládců panteonu pod svatyní, a důkladně si padlé stěny Kostek prohlédl. Jeho mysl začala ihned chrlít jednotlivé spletné nitky budoucnosti příštích padesáti let...

... a vtom se šokovaně zastavila.

*Bracken, závěr měsíce dvanáctého cyklu,
poslední den roku Kručinky
letopočet 1214 po Vylodění
95. rok bez krále*

Nad svatyní zaskřehotali rackové. Vzlétli jako jeden muž, zakroužili nad patiem a klouzavě zamířili nad svažujícím se úbočím města lemovaným desítkami pokřivených střech a stříšek zvedajících se z mraveniště brackenských ulic směrem k moři. Blížil se večer a slunce se na zatažené obloze už téměř dotýkalo vzdáleného horizontu.

Mořské ptáky vylekalo procesí, které bylo hlavní bránou právě vpuštěno do předních prostor svatyně boha osudu. Vrcholil jeden z hlavních svátků roku Sagalatan a mezi mnoho po staletí dodržovaných tradic patřil i rituál Vrhů Kostek. Pro spoustu lidí nejen v Brackenu, ale po celém Kraegar, Auralonu či Namydii to znamenalo životní zážitek. Jen opravdu zřídka se stávalo, aby tento rituál nějaký jednotlivec zažil dvakrát, neboť se konal vždy jen jednou za padesát let. Jistě, někdo se jej mohl účastnit jako desetiletý kluk a poté znovu jako šedesátiletý kmet, avšak málokterá paměť dokázala být natolik živou, aby si zážitek z dětství detailně vybavila i s autentickou atmosférou.

Rituál Vrhů Kostek byl jednoznačně největším lákadlem pro mnohé návštěvníky ze všech koutů kontinentu, a nebylo proto divu, že městské hostince a noclehárny praskaly ve švech. Několikanásobný nárůst počtu obyvatel měl ovšem i negativní dopad – zvedl se počet přepadených a okradených a nejedna duše se v těchto dnech v brackenské tlačnici nedobrovolně vydala k Tolvunarově bráně. Městská stráž dělala, co mohla, avšak letošní Sagalatan pro mnohé novice a rekruty i ostrílené vojáky znamenal křest ohněm. Už jen proto, že v souvislosti se svátkem probíhal ve městě výroční jarmark, se kterým souviselo například i náročné vybírání mýta či přísné kontroly kupeckých

povozů a karavan nejen ze všech koutů země, ale i z ciziny. Nemluvě o příjíždějících skupinách všelijakých kejklířů a potulných umělců. Zpřísněný režim brackenským obyvatelům nevadil – na jarmark se těšili celý rok a všechna bezpečnostní opatření zcela chápali.

Ansbert z okna své jizby sledoval, jak se templ pomalu plní. Právě si dooblékl kněžské roucho, zdobené na okrajích symboly spjatými s kultem osudu, a kolem pasu si uvázal rituální uzel z jemného hedvábného provazu tmavě modrého zbarvení. Nemusel se dívat na hodiny, aby poznal, že se čas rituálu přiblížil. Za dveřmi po chodbě neustále někdo chodil a, jak si všiml, několik jeho bratrů ve víře začalo u vstupu na patium a kolem templu na druhé straně udržovat pořádek. V rukou drželi lucerny a navigovali poutníky podél cesty ohraničené na laně visícími lampiony, které vrhaly na vstupní cestu příjemné matné světlo. Už teď bylo jasné, že se do svatyně, tedy do části vyhrazené pro přihlížející, zdaleka všichni návštěvníci a zvědavci nevejdou. Z kronik kultu však věděl, že takřka stejná situace se opakovala při posledním rituálu i při všech těch, co mu předcházely.

Ansbertův velekněz nebyl zdaleka první, kdo požádal vládce města o další pozemky pro rozšíření kapituly, avšak doposud bylo jeho snažení marné. Zyrzirův kult v Kraegaru nepatřil mezi ty nejsilnější a vládce města, rod Zyanů, preferoval uctívání jiných božstev. Měl za to, že kult boha osudu na mapě města zabírá už tak dost místa. Navíc, a to byl vždy argument, proti kterému se nešlo příliš ohradit, se Vrh Kostek, při němž hrála svatyně v celé zemi výjimečně hlavní roli, konal jen jednou za půlstoletí.

Na dveře Ansbertovy komůrky někdo zaklepal. Muž si parohovým knoflíkem připnul na roucho přiléhavý světlý plášť s velkým vědoucím okem ve výšce beder, jež bylo Zyrzirovým atributem, a obrátil se čelem ke dveřím.

„Kdo je?“

Zpoza dveří se ozval tlumený, zdrženlivý hlas mladého akolyty. „Ehm... Milen, žreci.“

Milen...? Ach, jistě! „Pojď dál.“

Dovnitř vstoupil malý chlapec v dětské období Ansbertova rituálního úboru. I přesto měl Ansbert pocit, že je mu světle modrá kutna příliš velká. Chlapec nemohl být starší deseti let. Měl krátké světlé vlasy, velké kulaté oči, malý nos a buclatou tvář. Starší kněz si ho ve světle tří hořících svící měřil pohledem.

„Promiň, úplně jsem na tebe zapomněl,“ omluvil se a opřel se dlaněmi o nahrubo ohoblovaný stůl, na němž měl připravené rituální křesadlo. „To je tím vzruchem všude kolem. Však víš, dnes je výjimečný den i výjimečná noc.“ Zadíval se na Milena a zamyšleně zaťukal prsty o desku stolu. „Říkali mi o tobě. Jsem rád, že jsi mě sám vyhledal.“

„Já taky, žreci,“ pípl stydlivě chlapec a nešikovně se uklonil.

„Jak dlouho už jsi Zyrzirovým akolytou?“

„Sedm měsíců, žreci.“

Ansbert se neskryvaně zasmál. „A to už tě velekněz určil žrecovým pomocníkem při Vrhú Kostek? U Zyrzirova oka, kdo je tvým otcem, hochu?“

„Neznám ho, ctný žreci. Jsem nalezenec ze sirotčince v Přístavní čtvrti, já... vykoupili mě, abych mohl být akolytou,“ odpověděl a kousl se do rtu.

Starý kněz uznale kýval hlavou. „Tomu říkám kariéra. Dej na má slova, jednou budeš veleknězem. Bohové tě mají rádi.“ *Anebo velekněz...*

Chlapec se upřímně usmál, a i přes třepotající se plameny svíček, jež rozkmitala chladná bríza od moře, bylo vidět, že zrudl jak rak.

„Dobrá,“ mávl rukou Ansbert, upravil si plášť, sebral ze stolu křesadlo a vložil jej do připravené tašvice. „I přes tvé snad neunáhlené požehnání doufám, že si uvědomuješ, jak

je právě dnešek důležitý. Je svátek Sagalatan, jeden ze čtyř hlavních svátků Kraegarů... a vlastně i dalších zemí. Lidé se loučí se starým rokem a vítají nový. Jak ti nejspíš bylo už sděleno, večer nám pomůžeš s rituálním zhasínáním ohňů, které symbolizuje smrt starého roku. Poté proběhne rituál Vrhů Kostek, po němž velekněz s pomocí Zyrzirova božského oka sdělí, co nám bohové chystají na dalších padesát let. U toho budeš asistovat i ty, ale o tom až za chvíli,“ dovolil si Ansbert malou odbočku. „Od chvíle, kdy zhasnou ohně, až do okamžiku, než je velekněz spolu se mnou a tebou znovu zapálí, budou dveře mezi světem mrtvých a živých otevřené. Bůh smrti se na tu chvíli určitě dost těší,“ zašklebil se kněz ironicky.

„Kdo se vydá do říše, která mu není vlastní, nemusí se stihnout dostat zpět,“ pokračoval bez zaváhání po vzoru staršího Milen. „A musí čekat další rok na to, až se světy opět na krátký okamžik protnou, aby se mohl vrátit. Pokud to přežije. Tedy... to platí vlastně jen pro živáka, když jde mezi mrtváky.“

Ansbert nadšeně přikývl a naklonil se k oknu, aby zhodnotil situaci. „Vyrazíme. Budeme pokračovat cestou do svatyně. Naše chvíle se blíží,“ řekl a zavřel okno.

Cestě do svatyně po vnitřním dvoru, který už tak přetékal zvědavým lidem, se chtěli vyhnout, a tak na dnes nejsledovanější místo Brackenu zamířili přes zastřešenou pavlač templu. Pavlač osvětlená pochodněmi zastrčenými v úchytech s železnou protipožární stříškou po necelých dvaceti metrech končila. Schody se dál stáčely dolů do vnitřních soukromých prostor kněží, kde kromě jídelny, kuchyně, dormitáře a skriptoria byl i boční vchod přímo ke svatyni.

„... poblíž bude stát bratr písař, který popadne brk a veškerá proroctví, jež Zyrzir veleknězi milostivě předá, poctivě ještě téže noci slovo od slova zapíše a následně vyše po-

sly do zbylých svatyn boha osudu, kde se zpráva namnoží. Odtud teprve vyjedou určení zvěstovatelé do ostatních měst, v nichž není naše svatyně, a zpraví lid i vrchnost o tom, čemu se říká *ozvěna budoucnosti*.“ Ansbert rychle scházel schody, neboť jejich chvíle brzy nadejde.

„Pak veleknězi podám z tvých rukou rituální křesadlo a on za jeho pomoci zažehne ve svatyni první oheň nového roku,“ navázal pohotově Milen, beroucí schody odvážně po dvou.

Zastavili se těsně před bočním vstupem do vyvýšené svatyně. Ansbert jedním oknem nahlédl dovnitř. Jeho bratři ve víře stáli ve špalíru jako sochy podél stěn, tvořili tak hranici pomyslné cesty, kam až příchozí lid mohl vstoupit. V rukou drželi lampiony. Pochodně a svíce se tentokrát nezapalovaly. Jak viděl, těžká vstupní vrata zela dokořán. Zkoušel podle počtu hlav odhadnout návštěvnost, ale brzy to vzdal. Dva kněží stáli kolem jednoho ze dvou oltářů, zhruba metr vysokého, v němž zakladatelé brackenské svatyně kdysi vydlabali prostor pro rituální ohniště. Uvnitř hořel ve svůdném tanci plamenů zvláštní našedlý oheň.

„Vidíš?“ poznamenal Ansbert a poukázal na něj. „To je sagalatanský oheň. Hoří vždy celý rok. Zhasí se až těsně před půlnocí. A stejně tak je těsně před úsvitem znovu zapálen, aby hořel další rok. Vyčlenění kněží našeho kultu ho po celou dobu udržují. To jsou ti dva vedle něj. Říká se mu také *strážní oheň*.“

Milen třesl očima a, upoután nastalou atmosférou, na každé knězovo slovo hypnoticky přikyvoval. Ansbert si jeho zaujetí vážil.

Vtom dal velekněz stojící před druhým, podstatně širším oltářem znamení. Zyrzirovi kněží ihned spustili uhrančivý chrámový zpěv. Nešlo o žádné hluboké hrdelní mručení, jak možná kdejaký poutník mylně očekával, nýbrž o citlivě uchopené, poctivě nacvičené tóny nemilosrdně si klestící cestu k srdcím posluchačů.

Další dva vybraní akolyté Milenova věku stáli s lampiony ve tvaru božího oka po boku veleknězi, aby mu mohli dostatečně svítit na kalcitovou desku tvořící hlavní část oltáře. Ve sběhu žeber klenby v obou rozích nejsvětějších prostor templu stáli rozestavení další dva starší kněží, žreci v zácviku. Ansbert i Milen věděli, že jejich úkolem je dohlížet na poklidný vývoj rituálu, být veleknězi po ruce, a hlavně předat mu požehnané kostky, s kterými už házely desítky generací před nimi.

Téměř u samého stropu visel dvěma provazy přivázaný obří lampion opět ve tvaru Zyrzirova vševidoucího oka – hlavní zdroj světla v místnosti. A protože se rituál blížil k vrcholu, jeden z bočních bratrů za veleknězovými zády se pohnul, vzal dosud skrytou dlouhou tyč a s nacvičenou grácií s ní ono oko zhasl.

„Tohle je to divadlo pro lid?“ zeptal se Milen. Ansberta svou překvapivou poznámkou zavánějící drzostí vytrhl z prožitku.

„Jaké divadlo? Kdo ti to říkal?“

„Velekněz Bojan,“ přiznal bez okolků chlapec.

Ansbert chvíli nevěděl, co říct. „Hm, vlastně máš pravdu,“ vypadlo z něj nakonec. „Ale je to působivé, no ne?“

„Je, žreci Ansberte. A jak.“

Bohové, vsadím poslední milon, že z toho chlapce jednou opravdu bude velekněz, ne že ne! „Připrav se, brzy půjdem na scénu.“

Velekněz udělal krok ke kalcitové desce oltáře, čímž dal nenápadné znamení, aby chorál ustal. Díky skvělé akustice v templu ještě chvíli trvalo, než se zpěv vytratil. Z rohu, kde u přípory stáli dva kněží, z nichž jeden na začátku rituálu zhasl hlavní lampion, vystoupil druhý. Jak mířil pomalým krokem k veleknězi, ostatní Ansbertovi bratři ve víře postupně, jeden po druhém, zhasínali své lampiony. Během tohoto procesu vstoupili z boku do svatyně Ansbert

s Milenem. To už zhasly i poslední lampiony nejbližší oltáři. Jediné, co nyní osvětlovalo místnost kromě Patronova světla přes podlouhlá okna templu, byl strážní oheň a lampiony jeho dvou opatrovatelů. Ansbert vytáhl křesadlo a podal ho Milenovi. Ten jej dychtivě převzal. Jeden z akolytů podal Ansbertovi podnos s dvanácti kostkami a zařadil se zpátky na své místo. Další předal veleknězi šátkem přikrytou nablýskanou poklici, jíž měl být uhašen strážní oheň. Bojan ji přijal a ve světle dvou lampionů ji seshora na plameny přiklopil. Jakmile se poklice dotkla oltáře a byla vzápětí odejmuta, oheň byl pryč. Templ zaplavily sborové vzdechy údivu a vzrušené mumlání přihlížejícího davu.

Jak si Milen všiml, kněz s tyčí se opět obratně přitočil, vstrčil ji do Zyrzirova vidoucího oka a světlo uvnitř velkého lampionu opět zapálil. Záře vrhala na templ mihotavé matné světlo a halila jej do světlemodré příkrývky.

„To se smí? Myslím, kvůli účtě ke konci roku...“ špitl zvědavě Milen.

„Dnes je to jiné,“ oplatil mu tiše Ansbert. „Kdyby nebyl rituál Vrhů Kostek, Oko zůstane zhasnuté.“

„A jak to udělal, že ho zase zapálil?“ pokračoval neodbytně malý akolyta.

„Později ti to vysvětlím, teď dávej pozor!“

Velekněz se nenápadně pootočil Ansbertovým směrem. Žrec pochopil a zvolna se dal do kroku. Milen mu byl v patách. Přistoupil s táčem s připravenými kostkami k veleknězi a předal mu jej. Pak poodstoupil stranou, div že nenarazil do Milena.

Bojan položil táč na okraj oltáře, vzal všech dvanáct kostek a ve spojených dlaních, kam si je v rychlosti naskládal tak, aby mu nevypadly, je zvedl nad hlavu, natahuje ruce směrem k Zyrzirovi vědoucímu oku.

„Milostivý pane náš, tvůrce každého našeho kroku, smutku, radosti, úspěchu, pádu i opětovného vzestupu,

smiluj se nad svými pokornými služebníky, již tě tímto prosebně vzývají, odhal nám naši budoucnost! Odhal nám, co pro nás bohové chystají!“ pronesl, teatrálně máchl rukou a opatrně hodil kostkami po kalcitovém stolci.

Kostky se zaoblenými hranami zachřestily a rozeběhly se po oltáři jak roz dováděné děti po plácku. Plocha byla do poslední rýhy vyhlazená, takže neklopýtaly. Šikovnost, s jakou byly hozeny, zaručovala, že ani jedna z kostěných součástí rituálu nepřepadne přes okraj. Lidé ve svatyni i ti, kteří viděli hod jen skrz les hlav zpovzdálí, sledovali i to málo, co jim bylo dopřáno, se zatajeným dechem a snažili si ten obraz vrýt do paměti. Pro sebe, pro ty, co se rozhodli na rituál do Zyrzirovy svatyně nejít, pro svá vnoučata a pro zajímavou historku, kterou se budou moci jednou pochlubit někde ve vzdáleném hostinci. Jedno z dětí sedící svému otci obkročmo kolem krku samým zaujetím zapomnělo polykat a slina mu z koutku úst stékala rodičovi na kabátec.

Kostky konečně padly.

Kromě jedné.

Ta se zastavila na hraně a zatvrzele odmítala padnout. Velekněz Bojan, Ansbert i přistojící kněží netušili, co to má znamenat. Tohle se ještě nikdy nestalo. Ani nejstarší kronika kultu se o ničem podobném nezmiňovala. Všechna dvanáct kostek vždy dopadlo tak, jak mělo. O vadě na kalcitovém oltáři nemohla být řeč – tam, kde se kostka zastavila, žádný výmol, rýha nebo odštěpek nebyl.

Lidé zvědavě hleděli na oltář a procesí se v nejistotě rozpohybovalo, připomínajíc tak neklidnou hladinu moře před bouří. Ozvaly se první hlasy zmatení.

Najednou se odkudsi z davu ozval výbuch hurónského, ba až škodolibého smíchu. Lidé od zdroje bezbožné troufalosti poplašeně odstupovali, neboť smích, místo aby ztichl, zesílil. Tato neúcta vůči bohovi osudu probrala z šoku i překvapeného velekněze. Zvedl hlavu a přimhou-

řil oči, aby na muže, který kolem sebe vytvořil kolečko volného prostoru, lépe viděl.

Zmatený Milen štouchl do ochromeného Ansberta. „Už mám podávat to křesadlo?“

Zarostlý, ušpiněný a s ukoptěným oděvem se Padlý pobaveně chechtal dál, dokud ho dva nejpohotovější ze žrečů neodtáhli davem z pozemku svatyně na ulici. I tam se ještě nějakou chvíli hlasitě smál, než si pro něj za malou chvíli přišla městská hlídka a omráčeného, aby dál nerozvracel pořádek, ho odvedla do temnoty noci.

Věčné Mlhy, Zyrzirova svatyně

„Jedna Kostka chybí.“

Těžkost těch slov na Nausiku dopadla stejně tvrdě, jako si její následky uvědomoval i Zyrzir. Byla jedinou bohyní, kterou vpustil ke Stolci, aby se na výsledek zrady kohosi z panteonu mohla osobně podívat. Ostatní vládcové více či méně poklidně stáli poblíž megalitických útvarů, zatímco se kolem nich teskně plahočila trhající se mlha.

„Co to znamená?“

Zyrzir stále postával nad Stolcem a hlavu zvedal jen s obtížemi. „To znamená, že nás chce zloděj Kostek držet v nejistotě. Ví, že ho Vrh dříve či později odhalí, a tak si připravuje půdu pro tu chvíli, kdy na něj přijdeme. Má asi v plánu víc, než se může na první pohled zdát. Pravděpodobně přesně ví, co chce, aby na poslední Kostce padlo. Vlastně bych se vůbec nedivil, kdyby Kostka už ani nebyla ve Věčných Mlhách.“

Když domluvil, přejel vládkyni bohů mráz po zádech. Nedala to nijak najevo, avšak obavy, které ze Zyrzirových slov vyvstaly, narušovaly její nadějně vidiny poklidné budoucnosti.

„Dám vědět Nyrgamandovým drakům, aby...“

„To je zbytečné,“ přerušil ji a na krátký okamžik se zadíval na vyčkávací bohy. „Ten, kdo to udělal, s tím musel počítat. Nešlo o žádného hlupáka, tohle jistě domyslel do posledního detailu. Musel Kostky ukrást krátce předtím, než jsem si pro ně přišel. A hodil jimi, jakmile viděl, že mířím za tebou. Využil mého rozrušení a nepozornosti. A pak přišel na konkláve, obtěžkaný strašlivým tajemstvím. To už bylo jedenáct Kostek dávno hozených. A dvanáctá byla na cestě z Mlh.“

Nausika si znaveně povzddechla. „Ale kdo ji mohl odnést pryč? Nějaký polobůh?“

„Buď,“ přikývl Zyrzir, pomalu se srozumívající se situací, „anebo někdo z nás a stihl ji rychle ukrýt. Někam na Gambalu. Ví, že ve Věčných Mlhách bychom ji dříve či později našli.“

Bohyně pohlédla na jedenáct slonovinových kostek na Stolci. Jazyku rozuměla, avšak v řeči Kostek se dokázal plně vyznat jen bůh osudu. A protože jí více než komu jinému záleželo na budoucnosti světa, jemuž vládla, vyslovila otázku, nad níž uvažovala už od okamžiku, kdy se dozvěděla o krádeži.

„Co podle Kostek teď náš svět čeká? O čem Kostky vržené rukou zrádce prozatím rozhodly? Možná se v tom skrývá odpověď na to, kdo je zloděj...“

Zyrzirova mysl pracovala na plné obrátky. Přejížděl očima po padlých symbolech na Kostkách a propojoval je, jako to dělal vždy, když nastal Vrh. Uvědomil si, že na zemi, v jeho svatyních, teď musí vládnout zmatek a těžko pochopitelný a popsitelný povyk. Velekněz vyčte jen to, co vyčte on. A jelikož nebyla vržena poslední Kostka...

„Proroctví o budoucnosti není úplné,“ řekl po krátkém zamyšlení a podíval se Nausice do očí, aby z nich vyčetla, jak moc upřímný teď bude. „Aby mohlo být, musel bych vidět, co padlo na té poslední. Takhle jsou to jen náznaky, neúplná skládačka, která bez posledního kousku nedává příliš smysl.“

Pták sedící bohyni na rameni ji několikrát jemně šťouchl zobáčkem, snad ve snaze ji uklidnit. Nepřítomně ho polhádila po chocholaté hlavičce. „Musím znát i ty náznaky. Pověz mi je, prosím.“

„Dobrá, zkusím to.“ Znovu se na Kostky zádumčivě zadíval. „Vidím... konflikt neurčitěho typu a... nový král? Ne, dva... počkat! Je to nejasné...“ povzdechl si.

„Pokračuj.“

„Rýsuje se tu... osudová záměna. Nevím koho. Pak... procitnutí spících sil... ztracený artefakt v nepovolaných rukou... ne jeden, více! Rozkymácený trůn, ale ne na Gambale, je u toho jasně patrná mlha...“ Podíval se na Nausiku, aby viděl její výraz. Oběma došlo, co to nejspíš značí. „Skrytá hrozba obrovských rozměrů... asi, pokud by... hm, není jisté, zda na zemi, nebo za mořem. Tohle je ale zvláštní... vidím draka... šedé oči... hluboký les, širokou studnu, nějakou svatyni obrostlou mechem... to je opravdu divné. A... to je asi vše, co ti mohu z prvního pozorování říct,“ řekl a opíraje se o Stolec, odvrátil pohled stranou. „Po delším pozorování určitě vyčtu víc, ale v tuhle chvíli ze mě další významy nedostaneš...“

Nausika uvažovala nahlas. Ne ovšem natolik, aby ji slyšel kdokoli jiný kromě Zyrzira. „Konflikt... takže válka. Pravděpodobně. Nabízí se Nyrgamandas nebo Tolvunar. Těm by to jistě prospělo. Procitnutí spících sil, to by mohl být Elgarsun. Magie se vrátí na Gambalu. A nejspíš i boj o moc ve Věčných Mlhách... to by mohl být v podstatě kdokoli z nás. I nižší bůh nebo polobůh.“

„Nic není jednoznačné, Nausiko. I když bych chtěl někoho obvinít, není nikdo, na koho by to ukazovalo přímo. Podezřelí jsou... všichni. Vrh Kostek je pro každého boha příliš velkým lákadlem.“ Zyrzir zkoušel jednu z Kostek posunout, ale stalo se to, co očekával. Nehnula se z místa. Žádná z nich. Aby mohly být odejmuty, musí padnout i ta poslední. Netušil však, zda bude potřeba, aby padla na